

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

שבת וחג פסח

טו ניסן תשפ"ב 1124

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

6:52	6:41	6:48	6:32
------	------	------	------

הדלקת נרות

7:47	7:49	7:48	7:46
------	------	------	------

מוציא שבת

8:25	8:27	8:26	8:25
------	------	------	------

רבנו תם

הילולא דצדיקיא

טו. רבי יונה תאומים בעל 'קיקיון דיונה'

טז. רבי שמואל הלוי וואזנר, בעל 'שבט הלוי'

טז. רבי ברוך ברודיא מח"ס 'בית יעקב מקור ברוך'

טז. רבי משה חדאד בורתא מחכמי טריפולי

יז. רבי מאיר אביחצירא

יז. רבי ראובן הכהן מפרגא מח"ס 'לקוט הראובני'

יח. רבי ששון פירסיאדו ראש ישיבת בית אל

יט. רבי אהרן הגדול מקרלין

כ. רבי יצחק חדאד, מחכמי ג'רבה

כ. רבי יחזקאל פאנט מח"ס 'מראה יחזקאל'

כא. רבי שמואל שפירא מזקני חסידי ברסלב

כא. רבי שלום טייאר, ראב"ד כומס

כלו קודש קדשים. וציווה אותם על המצווה הראשונה של קידוש החודש, ואמר להם (שמות יב, א) "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה".

ואמנם, אף שמו של החודש 'ניסן' מוכיח עליו שהוא מלשון 'נס', כי בו יעשה הקב"ה במהרה ניסים ונפלאות לבני ישראל. ועל ידי כך שמו של הקב"ה יתפרסם ויתעלה ויתגדל בכל העולמות, והוא ענין התחלת הגאולה לכל הגאולות עד הגאולה האחרונה בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אכ"ר.

ואולם, לאחר ככלות הכל, עלינו לדעת, שעל אף שיגיע זמן הגאולה העתידה והאחרונה שהקב"ה יגאל אותנו מעוצם הגלות, ושהיא תהיה הגאולה הגדולה והחשובה מכל הגאולות שאין אחריה עוד גלות. מכל מקום גם אז נמשיך להזכיר את הגאולה הראשונה שהיתה בחודש ניסן כשיצאו בני ישראל מארץ מצרים, ושהיא היתה ראש לכל הניסים ולכל הגאולות שנגאלו בני ישראל.

וכבר אמרו חז"ל על כך בגמרא (ברכות יב, ב); לא שתיעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכויות עיקר ויציאת מצרים טפל לו. אבל אנו נמשיך להזכיר את יציאת מצרים, זאת על ידי שנזכור שהמצווה הראשונה שהקב"ה נתן לבני ישראל במצרים, היתה פרשת החודש שניתנה בראש חודש ניסן.

שהרי דבר זה מסמל את הענין שבהמשך יקבלו בני ישראל את התורה המורכבת מ"כ"ב אותיות, כפי שהוסבר, כי מראש חודש ניסן ועד סוף פסח ישנם כ"ב ימים כנגד כ"ב אותיות של התורה. ואם יציאת מצרים היא בעבור התורה, הרי כידוע התורה לא נעקרת, והיא נשאת לבני ישראל לנצח נצחים.

ועל כולנה, לקראת ראש חודש ניסן אנו קוראים את 'פרשת החודש', כדי לעורר את זכות חודש ניסן, שמתחילתו ועד יום שביעי של פסח הוא כולו קודש קדשים, מכיוון שמתחילת המצווה הראשונה שנצטוו ועד לסיום חג הפסח יש כ"ב ימים כנגד כ"ב אותיות התורה.

ואף גם, על ידי שהתורה אוסרת עלינו את אכילתו והתנתה של חמץ שעבר עליו הפסח, אף לאחר הפסח, אנו מעוררים את כל הניסים שנעשו לאבותינו במצרים. ומרגישים כאילו אנחנו בעצמינו יצאנו ממצרים.

ולא זו בלבד, אלא אף לאחר הפסח כשאנו רואים שאין עדיין שום סימני התעוררות של הגאולה העתידה להיות בניסן, כזמנו חז"ל (ראש השנה יא, א); בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל. ואיננו רואים עדיין שוב את כוחו הגובר של חודש ניסן. אפילו הכי אנו נשארים איתנים באמונתנו מבלי להתיימשך על פי כן אנחנו מקוים שאפילו אם יתמהמה עם כל זאת נמשיך לחכות לו, ואנו תולים את אי בואו משיח חסרונו. לכן מן הראוי שבאמת יתקיים בנו בניסן עתידין להיגאל.

משביר לדוד חודש ניסן הזמן המתאים ביותר לגאולה

היה ידוע מה שאמרו חז"ל (ראש השנה יא, א); בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל.

והדבר צריך ביאור, מדוע דווקא בחודש ניסן יגאלו, ולא בחודש אחר בשנה. ונראה בהקדם הדבר. הנה ידוע שיום הולדת הוא יום חשוב בעיני האדם, וככל שהוא גדל הוא משיג השגות גדולות יותר, והוא מרגיש שכוחו גובר. וכשהוא מתחיל להזקין הוא מרגיש קצת פחד, מכיון שהוא רואה שהשנים חולפות מהר. על כל פנים, בהגיע יום ההולדת שלו הוא שמח על כך.

משום כן אנו חוגגים את חג הפסח ביום י"ד בניסן, שכן זהו יום ההולדת של יציאת מצרים. ועל אף שאנחנו רואים שהגלות מתארכת, ואין איתנו ידוע עד מה ואנחנו מלאים צער גדול על כך, מכל מקום, כל שנה בהגיע יום יציאת מצרים אנחנו חוגגים, מכיון שאנו בטוחים שביום זה יתעורר חסדי השי"ת שהיו כבר ב"ד בניסן לגאלנו, שהרי כאמור יום זה כוחו גובר ביותר. ולכן כתוב (שמות יב, מב) "הוא הלילה הזה לה' שימומים לכל בני ישראל לזרדתם".

ובאמת מצינו שחודש ניסן היה חודש חשוב בעיני האבות, שהרי אפילו עוד קודם שנולד זרעם, הם חגגו כבר את חג הפסח. ואפילו שלכאורה אין הדבר מתקבל כל כך על הדעת, לחגוג דבר שעדיין לא בא לעולם.

משל למה הדבר דומה, לאדם החוגג את יום ההולדת של בנו יקירו, עוד קודם שהוא נולד לו. מכל מקום האבות הקדושים שידעו והכירו את מעלת הזמן, האהבה קלקלה אצלם את השורה, והם שמחו בתאריך הזה.

ואולם, עדיין יש לנו להתבונן, מה המיוחד באמת בחג הפסח, שאפילו האבות הקדושים שהיו מרכבה להשכינה, שמרו את חג הזה בכל דקדוקיו עוד בטרם הנס של יציאת מצרים.

ונראה בהסבר הענין בטוב טעם ודעת.

הנה חג הפסח מסמל במהותו את התורה הקדושה, שהרי חג הזה מתחיל בחמשה עשר בניסן, וביחד עם שבת ימי החג זה עולה כמנין כ"ב, המרמז כנגד כ"ב אותיות התורה. וזאת כדי ללמדנו, שתכלית הגאולה היתה בעבור שבני ישראל יקבלו את התורה הקדושה, כמו שאמר הקב"ה למשה (שמות ג, יב) "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את הא-הים על ההר הזה".

משום כן, החשיבו האבות הקדושים ביותר את חודש ניסן בכלל, ואת חג הפסח בפרט, עוד בטרם לידת זרעם אשר להם נעשו עיקר הניסים. מכיון שהחג הזה מסמל את התורה הקדושה, וממנו התחילה באמת המצווה הראשונה שהיא קידוש החודש, וממנה נמשכים כל שאר המצוות. שהרי עיקר ותכלית כל הבריאה היתה כדי לקיים את תורה ואת המצוות (פסחים סח, ב) ובלעדי התורה הקדושה הקב"ה לא היה גואל את בני ישראל ממצרים.

אשר על כן, כדי שבני ישראל יהיו מוכנים כדבעי לקבלת התורה, הכין אותם הקב"ה כבר מראש חודש ניסן שהוא

קולמוס הלב

(סימן: אני חיים בר שלמה חזק. נועם ה' א-להי אתה)

פיוט לחג המצות מכ"ק רבינו חיים פינטו זיע"א

הנה טובים השניים
בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

שלוש השמורות סודם,
שלוש ראשונות מאירות
מוחין דאבא יסודם,
המה בראשו עטרות
זרוע קו ימין נגדם,
ביצה לצד הגבורות
מרור ביניהם מתווך,
לקח אליו פי שניים
ויהיו אלה בתווך,
והוא בין המשפתיים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חרוסת תחת זרוע,
סודות נצח בה נתכנו
ההוד אל הכרפס ריע,
ותחת הביצה תנו
וביניהם הן בוקע,
יסוד חזרת אופנו
קערה מלכות אמנו,
נשלמו עשר אורים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

שירו מאד לא-ל הודו,
פינו יספר נוראותיו
טוב וסלח גבר חסדו,
עלינו על פי מידותיו
כל גויים כאין נגדו,
ובישראל שם תורותיו
ויכתירם בעטרותיו,
לאיש כתרים שניים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חדש כקדם ימינו,
למה נשכחנו
זה כמה, זכרנו ושמחנו
עשה בגויים נקמה,
קנא לכבודך אבינו
ושלח מנחם נחמה
אז יגדל שמך רב עוצמה
הנוטה כדוק שמים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

מאד והנם זועפים
דבר ושחין במ נגפם,
ברד כבד בו רשפים
הכה בו רעים מקציפים,
אל מתחת השמים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

יסף אדיר להכותם,
מכה רבה ועצומה
ארבה עלה לאדמתם,
ויכסה את אור החמה
אכל פרי תנובתם,
וכל עשבי האדמה
נהלל לשוכן רומה,
השם נפשינו בחיים.

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

מלך שלח חושך להם,
ונעשו כולם כעורים
ולא ראו את אחיהם
שלושת ימים אמורים
ולא קמו מתחתיהם,
שלושת ימים אחרים
נגלו מצפונים אחרים,
אל בני א-להים חיים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

בכל זאת חיזק את לבו,
רשע עריץ ולא אבה
לשלח את עם קרובו,
אל ארץ טובה ורחבה
ויך כל כבוד באויביו,
הוא ולא מלאך שר צבא
ויציל לאום אהובה,
ולא חלו בה ידים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

רצה לזכות עדתו,
וברוב חסדיו גמלם
לפרוש מחמץ מצוותו,
בזמן זה לדורות עולם
כי עם השטן חברתו,
אחים, ולא יתפרדו כולם
מצה חלקם וגורלם,

אשורר שירה חדשה,
לה' עושה גדולות
הלוא הוא, הפליא ועשה,
מופתים ואותות מעולות
ועדה ברה וקדושה,
הוציא אותה מאפלות
ואור גדול האיר לנו,
כאור חמה שבעתיים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

נתן לדם את מימיהם,
ולשתות מהם לא יכלו
וכן עשו חרטומיהם,
לשטח הנראה כולו
כי אין השליטה להם,
במה שהוא מתחת לו
ולא סר ממעללו,
האכזר מלך מצרים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

יחיד שליט בנבראים,
גזר וצפרדע עלתה
וממנה היו יוצאים
מחונות וזעקה רבתה
ובתוך מעיהם נחבאים,
לא האמינו גם עתה
כי בלהטיהם נעשתה
צפרדע במצרים.

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חזק יסף להכותם,
בכנים בכל גבולם
רחשו במ ובבהמתם,
כי כן גזר מלך עולם
חרטומים קצרה יכולתם,
בושו ונכלמו כולם
אמרו זאת אצבע חי נעלם,
של א-להי השמים.

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

יחד באו ונאספו,
כל מיני חיות הטורפים
טרף גדול בהם טרפו,

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שרשי העם היהודי

ארע עימי ובאחת השנים בא לפני
יהודי שאינו שומר תורה ומצוות
וסיפר לי על בעיה כלשהי ממנה הוא
סובל, והוא ביקש את ברכתי לדבר.

"קבל על עצמך הנחת תפילין, שמירת
שבת וטהרת המשפחה, ואני מבטיח
לך שתראה ישועות". כך אמרתי לו.

היהודי, שהתקשה בתחילה לקבל
על עצמו את עול המצוות הללו ניסה
להקל מעליו את המושא וטען בפניי:

"האם בעבור בעיה כה פשוטה כבוד
הרב מבקש ממני לשלם כל כך
הרבה?"

אך אני הייתי החלטי:

"אם ברצונך לזכות בישועה - עליך
לקיים את מצוות הבורא יתברך."

בו במקום נהפך עליו לבו לטובה והוא
קיבל על עצמו עול מלכות שמים
ועול תורה ומצוות. ואני נותרתי תמה;
מהיכן יהודי זה שאב את הכוחות
הכבירים הללו והסכים מיד לקבל על
עצמו כל זאת? הרי עד עתה הוא היה
רחוק מאד מדרך התורה?

אין ספק שאלו הם השורשים הטובים
שיש בעם היהודי מדורי דורות,
שורשי אמונה איתנים בבורא יתברך
שהעמיקו והשתרשו באומתנו עם
השנים וההיסטוריה היהודית רצופת
הניסיונות.

בכוח שורשים אלו להשיב בתשובה
אף את היהודים הרחוקים ביותר,
והם שהשיבו אף יהודי זה
לדרך המוטב.

ארחות ישרים

להיכות והלכות בין אדם לחברו
לשתוק? לא. לכבד כן!

שני צווים שונים נאמרו במצות התוכחה:

הראשון, כשיחטא אדם לזולתו, לא ישתוק וישנאהו אלא מצוה לשואלו למה עשית לי כך וכך?
ועוד נצטוונו להוכיח כל אדם מישראל, איש ואשה ואף מי שגדול ממנו כשעובר על דברי
תורה - בדרך של כבוד.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "בעת ההיא" (יהושע ה, ו)
הקשר לפרשה ולחג הפסח: בהפטרה אנו
קוראים על קרבן הפסח שהקריבו ישראל בבואם
לגלגל, שהוא מענין היום ומענין הפרשה שקוראים בה
על מצות קרבן הפסח.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הכרת הנס - על ידי הרגשת הצער

בתפילת החג (בשמונה עשרה) אנו אומרים "ותתן לנו ה' אלוקינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום חג המצות הזה זמן חרותנו, מקרא קודש זכר ליציאת מצרים".

ויש לשאול, שהרי לכאורה יש סתירה בדברים. כי בהתחלה אנו אומרים חג המצות זמן חרותנו, משמע שאנו מודים להקב"ה על חרותנו שאנו נמצאים בה עכשיו, ואילו בהמשך אנו אומרים זכר ליציאת מצרים, דהיינו שכל חג הפסח הוא רק זכר ליציאת מצרים שיצאו אבותינו משם, ולא דווקא לחירות.

ובהסבר הענין נראה. כדי שהאדם יוכל לבוא לידי אמונה איתנה, ולהשיג את ההשגה הנפלאה הזאת, ולהרגיש שאילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי עדיין אנו ובנינו משועבדים היינו לפרעה במצריים, זקוק הוא להרבות בתפילה על כך. כמו כן עליו לחנך את הבנים לאמונה איתנה מקטנותם. לכן צריך להרבות בלילה הזה בסיפור יציאת מצרים, כדי להשריש בלב הבנים אמונה אמיתית בהשי"ת בלי ערבוב של ספיקות.

כאשר האדם מתבונן ומקשר עצמו עם העבר בזמן שבני ישראל היו משועבדים במצרים וסבלו ייסורים נוראים, וכואב את כאבם, ורואה האיך השי"ת עשה להם ניסים ונפלאות ושפט במכות גדולות את אויביהם, ושמח שמרגיש את שמחתם, מיד הוא מרגיש בעצמו הרגשה של בן חורין. אבל לולא הרגשת הצער על סבלם של אבותיו וכן שמחתו על הצלת אבותיו, הוא היה רחוק מהכרת הנס שנעשה לאבותיו ולעצמו, ולא היה מרגיש כלל את עצמו לבן חורין.

משום כן בדווקא חג הפסח הוא זמן חרותנו האמיתי. דבר זה נובע כתוצאה מן החירות שזכו לה אבותינו במצרים, על ידי ניסים גדולים ונוראים שבלעדיהם לא היינו קיימים כבני חורין. שהרי כשהקב"ה עשה את הנס לאבותינו במצרים, דאג לכך שהתוצאות של הנס ההוא ישפיעו וימשיכו כוחות של קדושה והרגשה מן הנס העיקרי שהוא המושך לדורות הבאים אחריו, שיהיו נמשכים ומקבלין שפע של הארה מאין סוף מקדושת החג הראשון והניסים שנעשו בו. וכאשר האדם מתעורר בשמחה גדולה, הרי בלי ספק הוא ירגיש מאותה שמחה גדולה להיות בן חורין שהרגישו אבותינו בצאתם ממצרים.

סיפור דאגיגי

בהקיץ ולא בחלום

מכניס אורחים מאין כמוהו היה כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א. מעולם לא אמר הרב "צר לי המקום שאלין אדם בביתי".

באחד הימים הגיע אליו אדם, שליח מארץ ישראל, ור' יצחק שפירא שמו. האיש היה בר אוריין ובר אבהן ושמו הטוב יצא למרחוק.

רבי חיים זיע"א יצא לקראתו, וקיבל אותו בסבר פנים יפות כראוי לאדם כמותו. הימים ימי ערב פסח, ור' יצחק נשאר לחוג את חג הפסח בביתו של רבי חיים פינטו זיע"א. בליל הסדר היסב ר' יצחק יחד עם כ"ק רבי חיים זיע"א לשולחן הסדר, ולפתע החל האיש לבכות מאד. רבי חיים זיע"א מנסה להרגיע אותו, והלה ממשיך לבכות.

"אנא ספר לנו מה קרה, ואנסה לעזור לך - אמר לו רבי חיים זיע"א - הן צערך הוא צערנו, כי לא נוכל לשבת לשולחן הסדר בשמחה כשיושב אצלנו אדם שבוכה".

ר' יצחק שומע וממשיך לבכות.

רבי חיים מנסה שוב להרגיע אותו: "כל מחסורך עלי. אם אתה מיצר על שחסר לך משהו, אני אתן לך את כל החסר לך, אבל למה זה תבכה?"

ואז החל ר' יצחק לספר את סיפורו:

"יצאתי מארץ ישראל בגפי. בכל שנה הייתי יושב עם בני ביתי לשולחן הסדר מתוך שמחה, והנה עתה, בראותי את המצות, היין וההגדה נזכרתי במשפחתי, ואינני יודע מה קורה איתם. האם הם בשמחה? האם הם עצובים על שאינני איתם? האם הכל כשורה אצלם בארץ ישראל?"

כ"ק רבי חיים זיע"א הבין לליבו ואמר לו: אל דאגה. ישועת השם כהרף עין. בוא עימי לחדר הלימוד שלי, שם ברצוני להראות לך משהו.

יצא האיש אחר כ"ק רבי חיים זיע"א לחדר לימודו, ושם אמר לו כ"ק רבי חיים זיע"א; הבט.

הביט האיש בתוך החושך והאפילה, והנה הוא רואה לנגד עיניו בביורר את דמויותיהם של בני משפחתו כשהם יושבים בשולחן הסדר מתוך שמחה ועליצות החג. לאחר שחלפה תדהמתו - כשראה את בני משפחתו והוא רחוק מהם אלפי מילין - שבה אליו שמחתו, ויחד יצא עם רבי חיים זיע"א כדי להמשיך בעריכת הסדר.

לאחר מכן אמר לו כ"ק רבי חיים זיע"א: "אל תחשוב שכל זה היה פרי דמיון בלבד. כשתשוב בעזרת השם לביתך, שאל נא את בני משפחתך איך הרגישו בליל הסדר ומה עבר עליהם. בבקשה ממך, לאחר זאת, שלח לי מכתב בו תספר לי מה אמרו לך בני משפחתך".

לאחר ימי החג נפרד האיש לשלום מרבי חיים זיע"א, תוך שהוא מודה לו על כל התקופה בו היה אצלו כבן בית ממש. הוא יצא ממרוקו והגיע בשלום לארץ ישראל, לביתו. לאחר המפגש הראשון עם בני המשפחה שאל אותם ר' יצחק, כיצד עברה עליהם התקופה בה הוא לא היה נוכח בבית, וכיצד היתה הרגשתם בליל הסדר?

בני המשפחה השיבו לו, כי אמנם בימים הראשונים הם היו מאד מדוכדכים על שעזב אותם והשאיר אותם לבדם. אבל כשהגיע ליל הסדר, הם חשו לפתע התרוממות הרוח, וחגגו את ליל החג בשמחה רבה.

ר' יצחק שפירא שמע זאת ותפעם ורוחו. הוא מיהר לשלוח מכתב אל רבי חיים פינטו זיע"א למרוקו, כפי שהבטיח, וסיפר לו כי אכן, כל המראה אותו ראה בחדר לימודו של כ"ק רבי חיים זיע"א - לא חלום היה אלא מציאות של ממש.

משוירי כנסת הגדולה

הגאון רבי אליהו בקשי דורון זצ"ל

"במשך שמונה עשרה שנים שבהן הרב בקשי דורון היה מכהן כרב העיר, הגיע אחד מהאנשים המסכנים, מתארח בביתו ואוכל מפתנו. ולא זו בלבד אלא שהרב היה יורד לאחר מכן ומטייל עמו במשך חמש דקות. כך שבת אחרי שבת, שנה אחרי שנה, שמונה עשרה שנים."

סיפור קצר, אחד מני רבים שמלמד על אישיותו הרב-גווינית של הראשון לציון הגאון רבי אליהו בקשי דורון שהסתלק מאיתנו בחג הפסח לפני כשנתיים.

העיר חיפה שבה כיהן כרב ראשי, בטרם עלתו על כס הראשון לציון, ידועה כמי שחיו בה ניצולי שואה רבים. אחת מניצולות השואה הייתה מגיעה אל בית הרב כשבידיה לחם עבש. והרב? מה יעשה כדי שלא יפגע בה? היה אוכל בעל כורחו ביס או שניים ומראה לה כאילו לחם זה הטעים ביותר שיש.

בני הבית מוסיפים ומספרים כי לא פעם היו מגיעים אנשים חסרי בית וישנים על מיטותיהם, עד שבחלק מהפעמים היו מוצאים פשפשים על המיטות וכששואלים אותם אם כך כיצד שרדתם, הם משיבים בפשטות: "אלו היו החיים לא הכרנו מהות אחרת".

סיפור יוצא דופן הוא הסיפור על ביקורו הראשון

בקריית ארבע עיר האבות. "הגענו לשם לשבת, מספר אחד מעוזריו, היינו אמורים לאכול יחד עם ראש המועצה וראשי היישוב. אבל ברגע האחרון הרב אמר לי לא. אנחנו נתארח אצל פלוני אלמוני. באותה העת לא הבנתי מדוע. 'כבוד הרב אבל כולם מחכים', אמרתי. אבל הרב בשלו.

במהלך השבת התבררה הסיבה - מדובר היה במשפחה שאמנם נרצחה זמן קצר לפני כן, והרב ביקש לעשות את סעודת השבת דווקא איתם. כשלאורך כל השבת הוא מפגין חמימות ואהבה כלפי היתומים והאלמן".

הראשון לציון, רבי אליהו בקשי דורון זצ"ל נולד בירושלים העתיקה בשנת תש"א ואת ראשית תורתו למד מפיו אביו, חכם בן ציון בקשי דורון, מראשי ועד העדה הספרדית בירושלים וגבאי בית הכנסת רב יוחנן בן זכאי בעיר העתיקה. בהמשך למד ב'שיבת הדרום' ברחובות, ב'שיבת חברון בירושלים, ולאחר נישואיו עבר ללמוד בכולל 'קול יעקב' ע"ש חכם יעקב עדס, ראש ישיבת פורת יוסף.

קשר מיוחד היה לו לרב עם חמיו הגה"צ רבי שלום לופס זצ"ל, רבה של העיר עכו הסמוכה לחיפה. ניתן היה ללמוד על כך מהעובדה שכשהגיע רבי שלום לופס אל ביתה של בתו, היה החתן משנה את כל מנהגיו למנהגי חמיו. בליל הסדר הרב לופס היה מתארח באופן קבוע אצל החתן ועל מנהג התפילה, תפילת שחרית ב'נץ החמה' אין בכלל מה לדבר, חוק ובל יעבור. ואף אם בכל השנה היו בבית הכנסת של הרב שלושה מניינים לתפילת שחרית, בעת בואו של רבי שלום אל העיר לשבות בבית חתנו ובתו היה מורה הרב לכל קהל עדתו כי למחרת היום תתקיים התפילה עם נץ החמה בלבד.

בעת זקנותו, כשכבר כוחו אינו במותניו, היה רבי שלום מתגורר בבית חתנו שהיה מטפל בו, מאכילו, משקהו ומלבישו, כך במשך חצי שנה יום יום רגע רגע, עד שנדם לבו. בכל עת כשהגיעו ובקשו ממנו לעזור לו במלאכה, השיב הרב: "אתם רוצים למנוע ממני להלביש את ספר התורה?"

במהלך החודשים האחרונים לחייו של רבי שלום היו מגיעים מניין מתלמידיו אל ביתו של החתן, שם ערכו תפילות במניין, אולם למרות אהבתו והערצתו לחמיו

לא היה נשאר הרב למניין זה, אלא הולך להתפלל עם הציבור, ורק לאחר מכן היה חוזר להיות עמהם מעט.

הגותו של הרב בקשי דורון זצ"ל מצויה בפסקי הדין הרבניים שכתב, במאות מאמרים תורניים שחיבר, במאות שיעורים שלימד. חלקם כונסו אל תוך הסדרה "בנין אב". שאלות ותשובות 'בניין אב'. תשובות, ביורורים הלכתיים, ביאורי סוגיות בתלמוד וחיודשי תורה. בנין אב שיחות ומאמרים על חמשה חומשי תורה, ובנין אב שיחות ומאמרים על המועדים.

כתיבתו של הרב בקשי דורון היא בהירה, פשוטה ושווה לכל נפש, והמעייין בהם יוכל להתמצא בהם בקלות רבה. בהכרעותיו ההלכתיות משמשים בערבוביה הרגישות לאדם, היותו מעורב בין הבריות, והרצון לכוון לאמיתתה של הלכה.

הנה פנינה אחת מהגיגיו הנפלאים:

"מקובל להבין שמטרת החסד היא העזרה לזולת, ומקורה של המידה ברגשות הלב. לאור ההבנה זו, מעשה חסד נמדד בתוצאותיו הברוכות של המעשה, וגמיולות חסדים מוכיחה את טוב ליבו של הגומל. לשיטה זו, מעשה החסד אינו קשור באמונתו של גומל החסדים, אישיותו ועזרתו של האדם הם המודדים את מידת החסד שבו, ואין כל קשר בין האמונה, שמקורה בדעתו של אדם למידת החסד הנובעת מליבו. החסד מכיר בעוני ובצער כחסרונות העולם, ומנסה לבערם. הרגשתו של העושה, שיש לתקן את העולם, שנראה לו שאינו מושלם. הרגשתו של הגומל היא שהוא המבער את העוני, והוא העוזר לבורא. כביכול, להשלים את החיסרון, ולבטל את הצער".

החסד הנובע מתוך רחמים וחמלה הוא להשקיע מצפון, שאינו שלם עם הבריאה, וזו היא החטאת שבכוונת העושה מחוסר האמונה. וכי הבורא צריך את עזרתו של העשיר כדי לחסל את העוני? וכי צריך הו את טוב ליבו של בעל המצפון כדי להיטיב לזולת? - הרי הזן ומפרנס לכל יכול לפרנס את העני כשם שמפרנס את העשיר. עצם ההרגשה, שהאדם הוא המיטיב וזקוקים לעזרתו 'חטאת היא' ויש בה חסרון אמונה".

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם